

Sygn. akt **II AKa 224/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. sprawy

M. G.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II K 63/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w miejsce sformułowania „na skutek gwałtownego uduszenia w mechanizmie zagardlenia poprzez zadzierzgnięcie” dodaje wyrażenie „w mechanizmie gwałtownego uduszenia przez zagardlenie z komponentą zadzierzgnięcia, kolankowania, bez możliwości wykluczenia udziału zadławienia”;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za drugą instancję.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Stanisław Stankiewicz

Sygn. akt II AKa 224/15

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

w nocy z 29 na 30 listopada 2014 roku w K., w mieszkaniu przy ul. (...), bijąc A. K. (1) spowodował u niej sińce i otarcia naskórka powłok miękkich twarzy, w tym podbiegnięcie krwawe oraz rozdarcie błony śluzowej przedsionka jamy ustnej, rozległe sińce skóry powierzchni klatki piersiowej, sińce i otarcia powłok miękkich kończyn dolnych, a nadto działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. K., używając linki, spowodował jej śmierć na skutek gwałtownego uduszenia w mechanizmie zagardlenia poprzez zadzierzgnięcie,

t. j. o popełnienie czynu z art. 148 § 1 kk.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 29 października 2015 r., M. G. uznano za winnego, tego że w nocy z 29 na 30 listopada 2014 roku w K., w mieszkaniu przy ulicy (...), działając z zamiarem bezpośredniego pozbawienia życia A. K., uderzając ją po twarzy

i kończynach dolnych oraz uciskając kolanem okolice klatki piersiowej, spowodował u niej sińce oraz otarcia naskórka powłok miękkich twarzy, w tym podbiegnięcie krwawe oraz rozdarcie błony śluzowej przedsionka jamy ustnej, rozległe sińce przedniej powierzchni klatki piersiowej, sińce i otarcia naskórka powłok miękkich kończyn dolnych, a także obustronne, mnogie, wielomiejscowe złamania żeber

z nafaszerowaniem krwotocznym okalających tkanek, nafaszerowaniem krwotocznym i rozdarciem mięszu płuc z wynaczynieniem krwi do jamy opłucnowej lewej, stłuczenia tylnej ściany serca, oraz używając linki, doprowadził do jej śmierci na skutek gwałtownego uduszenia w mechanizmie zagardlenia poprzez zadzierzgnięcie, tj. popełnienia zbrodni z art. 148 § 1 kk i za ten czyn, na podstawie art. 148 § 1 kk, skazano go na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 listopada 2014 roku, godz. 3.40, a na podstawie art. 44§2 kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci linki, opisanego w pkt. 1 postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kołobrzegu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 482 akt, zaś na podstawie art. 230§2 k.p.k. nakazano zwrócić M. G. dowody rzeczowe w postaci odzieży, opisanej w pkt 2 i 3 ww. postanowienia.

Nadto, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 1549,80 (tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt groszy) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oraz zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, w tym od opłaty karnej.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

„I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego wyroku, polegający na uznaniu oskarżonego M. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w art. 148 § 1 kk z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy z analizy wzajemnych stosunków między pokrzywdzoną a oskarżonym, a w szczególności z sms-ów, przesyłanych pomiędzy nimi, z wyjaśnień oskarżonego o reanimowaniu pokrzywdzonej, z całkowitego braku motywacji oskarżonej, z tła zajścia, nie można przypisać oskarżonemu zamiaru zabicia pokrzywdzonej;

II. rażąco surowość kary, wymierzonej oskarżonemu, w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności popełniania przestępstwa, a zwłaszcza skrucha oskarżonego, winny skutkować złagodzeniem kary.”

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o:

1. „ o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu, opisanego w art. 156 § 3 k.k.,
2. złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary przez jej obniżenie,
3. o zasądzenie na rzecz mojej Kancelarii wynagrodzenia za instancje apelacyjną, albowiem oskarżony nie uiszczył należności ani w całości, ani w części.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W związku ze zmianą obrońcy, Sąd Apelacyjny, uwzględniając wniosek nowego obrońcy, przeprowadził dowód z uzupełniającej, ustnej opinii biegłych – lekarzy. Biegli, w sposób jasny i pełny, odpowiedzieli na dodatkowe pytania obrońcy. Jednak uzupełniająca opinia w żaden sposób nie wpłynęła na zmianę ustaleń sądu rozstrzygającego co do sprawstwa i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. G..

W ślad za sądem pierwszej instancji należy podkreślić, że wyjaśnienia

M. G. co do przebiegu samego zdarzenia były zmienne, nielogiczne, i słusznie nie zostały uwzględnione (vide uzasadnienie – k. 731-734 akt). Sąd Apelacyjny w pełni tą ocenę akceptuje i do niej się odwołuje. W żaden sposób nie da się racjonalnie wytłumaczyć, jak chce tego oskarżony, że **obustronne i wielomiejscowe** złamanie żeber powstały na skutek prowadzonej przez niego akcji reanimacyjnej. Tym bardziej, że oskarżony, jak sam podkreślał, był pielęgniarzem i miał szerszą wiedzę na ten temat niż przeciętny człowiek. Gdyby oskarżony rzeczywiście prowadził taką akcję, to może złamałby jedno – dwa żebra, ale po jednej stronie klatki piersiowej pokrzywdzonej. Nie budzi także wątpliwości, że powstanie tak ciężkich obrażeń wewnętrznych klatki piersiowej miało charakter przyżyciowy, a więc pokrzywdzona żyła i była przytomna.

Zgodnie z opinią biegłych, nie da się ustalić czy najpierw oskarżony spowodował opisane obrażenia klatki piersiowej A. K., a następnie ją dusił, czy też czynności te występowały równocześnie. Biorąc jednak pod uwagę rodzaj spowodowanych obrażeń, sposób działania, użytą siłę, w ocenie Sądu Odwoławczego nie budzi zastrzeżeń również ustalenie, iż oskarżony działał w celu zabicia pokrzywdzonej, i to z zamiarem bezpośrednim. Przytoczona powyżej argumentacja, ale przede wszystkim przedstawiona w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, prowadzi do logicznego wniosku, iż śmierć A. K. nie była przypadkowa, spowodowana może zbyt gwałtownym działaniem oskarżonego w trakcie aktu seksualnego. Była ona spowodowana brutalnym działaniem M. G.. Nie budzi wątpliwości też to, że brak jest dowodów na wcześniejsze planowanie takiego postępowania przez oskarżonego. A zatem należy przyjąć, że działał on również z zamiarem nagłym. Natomiast niemożność ustalenia motywu działania nie sprzeciwia się przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zabójstwa.

Opinia uzupełniająca biegłych spowodowała jedynie niewielką zmianę w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, ale w ramach tego samego czynu i przy zaakceptowaniu, że M. G. działał z zamiarem bezpośrednim. Tak więc, apelacja zmierzająca do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie było również podstaw do uznania, że wymierzona M. G. kara jest rażąco surowa. Co prawda, orzeczono najwyższą z możliwych kar, ale w granicach podstawowego zagrożenia. Działanie oskarżonego było brutalne, a to powoduje konstatację, że potrzebna jest jego długotrwała izolacja. Tym bardziej, że bez powodu albo z błahego powodu pozbawił on życia osobę mu bliską. Tym samym, i w tej części apelacja obrońcy okazała się bezzasadna.

Orzeczenie o wydatkach za postępowanie odwoławcze znajduje swoje uzasadnienie w art. 636 § 1 w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., a o opłacie za drugą instancję – w art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., poz. 223 z późniejszymi zmianami).

Stanisław Stankiewicz Andrzej Olszewski Małgorzata Jankowska